on mulle ühhe kiusaja ingliks lähkitanud, jä sinna nattokesseks aiaks minno assemele, ma lähhän öige rutto so issa jure, rägin asjad ärra, ja ollen silmapilk jälle taggasi.“ „Agga kallis Selam“, ütles tüttarlaps, „se polle jo naero assi, sa julged ärra minna?“ Agga Selam ütles: „Enne tahhan nuhtlusse al surra, kui sinnust siin Ma peäl lahkuda!“ andis ennese mantli prudi ümber, panni ennese kübbara ta pähhä, andis püssi kätte ja ütles: „Hoia ennast ja minno ammetid!“ siis läks jookstes ärra.

Tüttarlaps seisis nago naelte otsas, igga silmapilk olli pitkem ta melest kui tund; kui kabbinat wähhä kulis, siis nago walk olleks temmast läbbi käinud. Koggoni iggawaks läks ta aeg, kui jubba terwe tund möda olli ja Selamit weel suggugi nähha. Keik olli wait. Ta mässis ennast tuggewaminni mantli sisse ja läks wahhi-putkasse; ta hirm läks ikka tuggewamaks. Wimaks ommeti kulis jalla astumisse healt, astus onnist woi putkast wälja — agga ehmatas koggoni ärra: ei olnud Selam, waid üks upser tulli selle soldatiga, kes Selami assemele piddi sama wahhi peäle; ta pölwed nötkusid — mötles: „Oh Selam! mis sinnust nüüd saab!“ — Mehhed tullid liggi, ja Maria (se olli tüttarlapse nimmi) katsus keigest joust jämmedat healt tehha ja ütles seätud soldati sannad. Agga upser tundis kohhe ärra, et se tüttarlapse heäl olli, ja küssis: „Mis temp se on? Kus soldat?“ Ja kiskus mantli tüttarlapse seljast ärra. Wärrisedes langes Maria upseri jalge ette, pallus Jummala pärrast armo ja hallastust, ja räkis upserile luggu otsast otsani selgeste ülles. Siis tulli selle peäle ka jubba Selam wälja. (Ta olli selle rahhaga, mis ta nattokesse aia eest sanud, Maria issa wöllad ärratassunud, ja ka kossimisse kauba selgeks teinud, — agga ei teädnud, mis ees otas, ja olli agga römus.) Agga nago nuiaga olleks ta pähhä lödud, kui ta upseri näggi ja Maria ta jalge ees nutwad; ta astus liggi, ja ütles: „Seltsimehhed! teie teate kül, et ma omma wahhi-